

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094747040/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

stedt, og mine skabninger lyder ingen herre, for jeg har selv skabt dem i trods, og de skal leve i trodsig uafhængighed, deres skaber skal de ikke kende, og når de tvinges ind under min vilje, da skal de tro, at det er deres egen.

Når jeg færdes mellem mine skabninger, da blir jeg betaget af en mægtig undren, ti dette er jo altsammen min sjæl, legemliggjort, svulmet op til at fylde et uhyre rum –

Hvad er det? Jeg synes, mine kloder løber ujevnt i deres baner, drejer de sig ikke jævnt og modstrøbende i de af mig anordnede ellipser? Gør de ikke modstand mod den tyngdekraft, som jeg har reguleret? Skøjer de ikke ud fra mine love for den almindelige tiltrækning? Jeg tror, mine planeter har den frækhed ikke at ville lystre de af mig indsatte sole, der skal uddele den varme og det lys, som jeg har tiltrækket dem. Hvad! vil de uvovvittige smukkloder egenrådig stikke af fra de krese, som jeg har tøjet dem i, løbe bort og fryse ihjel i det dybeste mørke, skønt jeg har anbragt dem i den afstand fra deres sol, som tjener dem bedst!

Hvad er dette for en forbandet oprørsverden? Har de ikke frihed nok alligevel, og er mine naturlove ikke virksomme nok til at holde dem inden for de rette grænser?

Dette her blir vildt. Mine kloder gør oprør, og mine naturlove nægter at holde styr på dem. Jeg vil ikke være her længere, jeg vil ikke se mit værk sødelegge sig selv. Hjælp mig! – Hvem skal jeg påkalde? Hvor skal jeg fly hen? Min verden følger mig, min skabning vil ikke slippe mig, den vil hænge over mig som spot og bebrejdelser –

Det er slemt at være skaber. Det er skønt at ha skabertanker, men det er vanvidt at virkeliggøre dem. Se dette kaos! Planeterne pisiker rundt i en ophidselse, der spotter alle love; solene, som endnu er mig lydige, kalder på dem med lokkende varme og søger at tilkaste dem forsonende lys, men forgæves.

Det duede ikke; dog vil jeg se nærmere til, hvad det er for væsner, der bor på mine planeter. Der er ikke noget at frygte; la min verden kun forgå, hvis den ikke kan andet; jeg har set en anden verden, der heller ikke er meget værd. Men nu vil jeg hen til den nærmeste klode og åbenbare mig for dens beboere.